

Paraules llegides per Assumpció Malagarriga a l'entrega de la Medalla d'Or al Mèrit Cultural de l'Ajuntament de Barcelona - 29/04/2019

Sento un honor tan gran rebent aquesta medalla... La rebo, amb humilitat, amb dignitat i amb agraïment, queda aquí al cor per sempre.

La medalla que és una obra de Frederic Marès, té representada una deessa coronada amb una branca de llorer, diu Barcelona i hi ha l'escut de la ciutat al fons.

Però jo vaig néixer a Cardona i hi viure la meva infantesa i joventut. Vaig venir a Barcelona als 20 anys, llavors estava de moda marxar de casa jove i anar a ciutat. Vam trobar un pis desocupat, havia d'anar a terra i ens hi van instal·lar, talment d'ocupes, la llum punxada, aigua de dipòsit i amb mobles trobats al carrer. Tenia feina pagada i una gran ciutat per descobrir, m'esperava tot un món per viure, el que encara estic vivint ple encara de sorpreses constants.

He fet meva aquesta Ciutat, m'agrada, hi visc bé, hi tinc una gran teranyina de gent que m'estimo, la meva gent, de seguida vaig conèixer el Paco, vam tenir la Maria, i la família, el barri, la feina, la vida.

Pensant en què dir en aquests minuts adreçant-me a la Ciutat, he anat prenent consciència de coses importants que m'ha donat la Ciutat, coses que m'han ajudat a viure, a ser com sóc i a treballar com ho he fet. En cito algunes.

Barcelona m'ha fet més oberta de mires. Vint anys escoltant milers i milers de nens d'escoles molt diferents, de Nou Barris, de la Bonanova, de vora mar, públiques, religioses, municipals, etc., em van fer capaç, o em van obligar, o em van permetre, entendre, acceptar, sentir, maneres diferents de viure una mateixa cosa.

Barcelona m'ha fet saber la gran importància dels nuclis de debat, de pensament, donar i rebre idees, buscar els coms i els perquè i cap on, amb qui i quant, tan imprescindibles per avançar i per mantenir-se. Xerrades, congressos, cursos, grups de treball, formació de formadors... Sense això, tot és fum.

Fer gestió a dues institucions grans com l'IMEB i l'Auditori em van permetre entendre què la cultura, l'educació i la política són tot una i quan actuen conjuntament poden ser eficaces. Aquí vaig prendre consciència de la importància dels projectes, quan tens un projecte busques objectius, si no només vas fent coses.

Amb els meus 44 anys de feina he après que els nens són transformadors. Nosaltres, els adults, ens erigim com als seus guies, però són ells que davant per exemple d'un bon espectacle, que els toca l'ànima, perquè és molt bo i ells això ho saben, ells sense voler toquen l'ànima de l'adult que l'acompanya, fent que ells els adults, també es transformin per dins i així els nens, van millorant el món.

Per això els Serveis Educatius de les institucions culturals són tan importants, perquè poden canviar el món de mica en mica, perquè són del nens i ells poden. Em sentiria molt feliç dient que Barcelona és plena de directors i directores i gerents conscients d'aquesta seva responsabilitat social, que consideren els nens com un

públic important dins la seva institució i que per això tenen en els seus equips professionals especialitzats, amb vocació, bons i ben pagats, que desenvolupen un projecte seriós i a llarg termini, amb un pressupost adient per portar-lo a terme. He dit que em sentiria feliç dient-ho, però ara mateix no ho diré pas.....

Fa 4 anys es va acabar la meva activitat laboral. Vaig anar a Porto a fer una ponència de Cantània i allà en va agafar el meu ictus. Quedi clar que Barcelona no hi ha tenir res a veure, l'ictus va ser cosa de Porto.

Després d'un Ictus se't para tot de cop. Jo era un gran projecte amb potes i de cop vaig passar a ser un cos parat i desconegut amb un cervell també parat que no responia a coses tan elementals com empassar, parlar, escriure o llegir.

I et preguntes: i ara que he de fer? Doncs aprens que només hi ha una resposta, escoltar la vida i aprofitar el què ella ara et posa al davant. Per a mi és una oportunitat única i preciosa de tornar a començar.

La nostra societat té la gent que hi vivim repartida en dues bosses, els normals, o sigui els laboralment capaços, i els en risc d'exclusió social, ens diuen així, que és on vas a parar de cop, si l'ictus que t'ha agafat és important. Els normals treballen per millorar el món, ho solen fer des de l'educació, la cultura i la política, jo ho vaig fer durant tota la meva vida laboral.

Però ara sóc a l'altre bossa i ser aquí em permet tenir una visió del món diferent de la que tenia abans. Jo dic nosaltres, els de l'altre bossa, som Ànimes Tocades, som gent molt forta, que vivim la vida a partir d'una experiència extrema que ens fa ser especials. Cada Ànima Tocada, malats mentals, crònics, vells, presos, pobres, etc., sovint som mestres de vida de la gent que viu al nostre costat, per què els toquem l'ànima sense saber-ho, per què solem estimar sense condicions, per què mirem cadascú pel què és, no pel què sap fer, per què tenim una mirada oberta més on hi cap tothom. I tot això sí que pot canviar el món, des de dins.

Però ara som un gran valor social desaprofitat. Cada ànima tocada som "Algú" i tenim un valor individual i personal i una funció social a desenvolupar, encara que la nostra societat no en sigui conscient.

Durant 44 anys de feina he volgut millorar la humanitat des de l'educació, la cultura i la política, i ara també ho vull fer, però des d'on?, com?, si estic a l'altra bossa. Doncs des de l'essència de la vida, que és dins meu i la sento més que mai, que va molt més enllà dels nens, de la política, de la música, de l'ictus, de l'educació..., per què l'essència, és dins, dins de cada ànima.

Som un gran puzzle amb moltes peces, no n'hi ha ni una de repetida i cada peça té el seu lloc a jugar i cap és més important que l'altra.

I per acabar agraeixo a Barcelona el què m'ha ensenyat, com veure una cosa de diferents maneres, com pensar-hi a fons, com fer-hi projectes i com rebre premis amb una gratitud infinita.

Vull compartir aquest premi amb els milers de persones mestres, artistes, famílies, polítics, companys, pensadors.... que heu fet d'aquest projecte de música i

d'educació i de vida, un projecte país. Aquesta medalla, que és d'or, també és teva i teva i teva, ... felicitats a tots. Però, si us sembla bé, ja la guardo jo a casa meva.

Gràcies.

Assumpció Malagarriga